

ΓΙΑ ΤΙΣ 8 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Το κείμενο που ακολουθεί το γράψαμε με ευκαιρία τις 8 Μαρτη. Κυκλοφόρησε σε φυλλαδιο και δόθηκε αρκετά πλατιά.

Στις 8 του Μάρτη του 1858 οι εργατρίες της βιομηχανίας ένδυσης στην Ν. Υόρκη της Αμερικής κατέβηκαν σε διαδήλωση διαμαρτυρίας για τις άθλιες συνθήκες δουλειάς.

Το 1910 σε συνέδριο προοδευτικών γυναικών στην Κοινηγήνη η 8 του Μάρτη καθιερώθηκε σαν μέρα της γυναίκας, μέρα πάλης για μια καλύτερη ζωή.

8 του Μάρτη. Μέρα της γυναίκας μας λένε. Για άλλη μια φορά οι διάφοροι ειδικοί θα μας πούν για το πόσο σημαντική είναι η προσφορά μας στην κοινωνία. Ακόμα για το πόσο μας εκτιμούν γι' αυτή την προσφορά μας.

Όμως εμείς οι γυναίκες, οι εργαζόμενες, οι αγρότισσες, οι νοικοκυρές και γενικά, όλες οι γυναίκες των φτωχότερων στρωμάτων της κοινωνίας ξέρουμε ότι για άλλη μια φορά μας λένε ψέματα και παραμύθια.

Το ξέρουμε αυτό γιατί τύποτε μες στην ζωή μας δεν αλλάζει ουσιαστικά προς το καλύτερο.

Για άλλη μια χρονιά θα δουλεύουμε για ψίχουλα σε εργοστάσια, γραφεία, καταστήματα, χωράφια. Για άλλη μια χρονιά θα τρώμε την ζωή μας κλένοντας, σκουπίζοντας, σιδερώνοντας, κάνοντας την υπηρέτρια του σπιτιού και καίζοντας τον ρόλο της καλής νοικοκυράς.

Για άλλη μια χρονιά θα έχουμε όλη την ευθύνη για το μέγαλο των παιδιών, χωρίς καμιά ουσιαστική βοήθεια από τους άντρες και την κοινωνία. Για άλλη μια χρονιά θα ενύγουν την ζωή μας οι προκαταλήψεις και οι κοινωνικές απαγορεύσεις εμποδίζοντας μας να εκφούσουμε τι πραγματικά θέλουμε στην ζωή.

Ξέρουμε πως όλη αυτή η κατάσταση είναι αποτέλεσμα μιας κοινωνίας που θέλει τους ανθρώπους άνισους, χωρισμένους σε άσπρους-μαύρους, Τούρκους-Έλληνες, άντρες και γυναίκες, για να μπορεί να μας εκμεταλλεύεται πιο εύκολα. Γι' αυτό και συνέιδητά καλλιεργείται η αντίληψη ότι εμείς σαν γυναίκες είμαστε κατώτερες από τους άντρες.

Είναι υποκρισία να λένε πως γιορτάζουν για μας την στιγμή που αυτή η νοοτροπία εκφράζεται με διακρίσεις σε βάρος μας σ' όλους τους τομείς της ζωής μας. Οι εργοδότες μας δίνουν τις χειρότερες δουλειές και για τις ίδιες ακόμη δουλειές τα χαμηλότερα μεροκάματα, χρησιμοποιώντας μας σαν φτηνό εργατικό δυναμικό και διασπώντας έτσι την εργατική τάξη. Σε καιρούς κρίσης μας ακολουθούν πιο εύκολα από τους άλλους εργαζόμενους.

Μας λένε για το πόσο σημαντική είναι η συνεισφορά μας σαν μητέρες. Και όλοι χρησιμοποιούν την μητρότητα, για να μας κλείσουν στους τέσσερεις τοίχους ενός σπιτιού. Δεν μας προσλαμβάνουν ή μας απολύουν όταν είμαστε έγκυες. Μας δίνουν ελάχιστη άδεια τοκετού και αυτή μισοκληρωμένη. Δεν δημιουργούν αρκετούς σταθμούς που να λειτουργούν δωρεάν και συνέχεια. Έτσι μας αναγκάζουν τις περισσότερες φορές να μην μπορούμε να έχουμε άλλα ενδιαφέροντα στην ζωή.

Μας λένε πως το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να παντρευτούμε όσο το δυνατό πιο γρήγορα και κολλές φορές φροντίζουν οι ίδιοι γι' αυτό. Αλλά ούτε το να παντρευτούμε είναι εύκολο. Χρειάζεται και η ανάλογη προέκτα, για να "αγοράσουμε" τον γαμπρό.

Και ενώ καταπιέζουν την σεξουαλικότητα μας, παράλληλα χρησιμοποιούν το κορμί μας σαν σεξουαλικό αντικείμενο, για να βγάλουν κέρδος, στις διαφημίσεις, στις ταινίες κορνέ και βίας.

Μας στερούν το βασικό δικαίωμα να πηγαίνουμε υόνες μας όπου και όποτε θέλουμε, αφού μας ενοχλούν, όταν το κάνουμε αυτό.

Με όλα αυτά τα προβλήματα λοιπόν, εμείς δεν έχουμε τύποτε να γιορτάσουμε.

Αντίθετα βλέπουμε να χειροτερεύει η κατάσταση, αφού τώρα με την κρίση θα γίνουμε τα πρώτα κλιτσοσκούφια των εργοδοτών. Και χωρίς δουλειά και μεροκάματο πιο εύκολα μπορούν να επιβληθούν οι κοινωνικές απαγορεύσεις.

Η καταπίεση μας σαν γυναίκες αποτελεί μέρος της γενικότερης κοινωνικής καταπίεσης που υπάρχει και κτυπά και τους άντρες. Γι' αυτό παλεύουμε και μαζί ενάντια σ' αυτή την καταπίεση.

Παράλληλα λόγω των ειδικών προβλημάτων που έχουμε σαν γυναίκες αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη ενός αυτόνομου γυναικείου κινήματος.

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ 8Η ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΜΕΡΕΣ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
ΜΑΡΤΗΣ 1981